

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/117/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3215203831
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3215203831.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Miklánkovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. H. M./X, D. D., občan SR, zastúpený JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31 320 155, Mlynské nivy 1, Bratislava, o zaplatenie 1.123,46, eur s príslušenstvom, o späťvzatie žaloby vo veci vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 5C/223/2015-233 takto

rozhodol:

I. P r i p ú š ť a späťvzatie žaloby, rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 08.12.2016, č.k. 5C/223/2015-233 z r u š u j e a k o n a n i e z a s t a v u j e .

II. Žalobca m á p r o t i ž a l o v a n é m u n á r o k n a n á h r a d u t r o v k o n a n i a v p l n o m r o z s a h u .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.105,20,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.105,20,- eur od 28.10.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol, aplikujúc ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, § 3 ods.1,2,6, § 4 ods. 2 písm. i/, j/, ods. 3 z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, 52 ods. 1, 3,4, § 657, § 658 ods.1, § 43a ods. 1, § 43b ods. 1, § 46 ods. 1 a 2 veta prvá, § 40 ods.3, § 451 ods. 1,2, § 107 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil tento skutkový stav : Žalobca dňa 05.11.2008 písomne pod č. 001526142051108 požiadal žalovaného o vydanie kreditnej karty. Žalovaný žiadosť písomne odsúhlasil a poskytol žalobcovi kreditnú kartu s úverovým limitom 70 000,- Sk (2 323,57 eur), splatným minimálne po 116,18 eur mesačne. Žalobca celkovo čerpal sumu úveru 2 455,32 eur a uhradil sumu 3 560,52 eur. Suma 18,26 eur bola pripočítaná ako kreditná položka uhradená žalovaným z titulu splnenia podmienok zmluvy žalobcom za prvé použitie karty. V žiadosti absentuje údaj o RPMN, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a poplatkov. Základná úroková sadzba je uvedená v obchodných podmienkach žalovaného a žalobca v zmluve vyhlásil, že je s nimi oboznámený a súhlasí s nimi.

3. Zhodnotením zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k právnenému záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Je nepochybné a medzi účastníkmi nebolo sporné, že títo písomne uzatvorili zmluvu o úvere, keď žalobca písomne požiadal žalovaného o vydanie kreditnej karty a žalovaný písomne žiadosť žalobcu odsúhlasil a poskytol žalobcovi úver formou kreditnej karty. Žalobca z úveru čerpal celkovo sumu 2 455,32 eur, čo mal súd preukázané z vykonaného dokazovania, najmä z histórie transakcií a výpisov z účtu, pričom rozdiel niekoľkých centov, ku ktorému dospel žalovaný, mohol vzniknúť v nadväznosti na spôsob prepočtu súm v slovenských korunách na menu euro, keď časť úveru žalobca čerpal ešte v slovenských korunách. Podľa názoru súdu je potrebné použiť prepočet na menu euro

pri každej jednotlivo čerpanej sume a následne ich spočítať, a to aj spolu zo sumami čerpanými v mene euro. Žalobca na splatenie úveru uhradil žalovanému sumu 3 560,52, čím zaplatil o sumu 1 105,20 eur viac, než bola istina úveru. Súd ako platbu žalobcu nezohľadnil sumu 18,26 eur (550,- Sk), pretože túto neuhradil žalobca, ale bola ako kreditná položka započítaná z titulu bonusu za prvé použitie kreditnej karty. Tým, že žalobca požiadal písomne o vydanie kreditnej karty a žalovaný túto žiadosť písomne schválil, došlo medzi stranami sporu k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na tento vzťah je potrebné aplikovať predovšetkým ustanovenia Občianskeho zákonníka a ďalšie predpisy spotrebiteľského práva, t. j. aj citované ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže účelom tohto zákona je ochrana spotrebiteľa a žalovaný poskytol žalobcovi úver v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Keďže v zmluve o úvere nebola uvedená ročná percentuálna miera nákladov, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalovaný nemal na poplatky a úroky a žalobca mu bol povinný vrátiť iba istinu úveru. Keďže žalobca zaplatil žalovanému aj sumu 1 105,20 eur nad rámec istiny, zaplatil ju bez právneho dôvodu a žalovaný je povinný ju žalobcovi vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré u neho nastalo tým, že žalobca mu poplatky a úroky v uvedenej sume zaplatil bez právneho dôvodu. Keďže žalovaný žalobcovi túto sumu nezaplatil dobrovoľne, zaviazal ho na jej zaplatenie súd. Okrem toho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov aj preto, že zmluva neobsahovala ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je však postačujúce už to, že zmluva neobsahuje jednu zákonom o spotrebiteľských úveroch predpísanú náležitosť, s ktorou jej spojená sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a žalovaný nemá nárok na úroky a ani na poplatky. Žalovaný sa bránil tým, že úver bol revolvingový, a preto zmluva nemohla uvedené náležitosti, a to najmä RPMN s poukazom na § 3 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch objektívne obsahovať. S týmto názorom nie je možné sa stotožniť. Ročnú percentuálnu mieru nákladov mohol a mal žalovaný v zmluve uviesť na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom mal vychádzať z týchto údajov, teda z toho, akoby žalobca čerpal celý úverov rámec, ktorý žalovaný poznal a poznal aj výšku minimálnej splátky. Samotný žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave 9Co/94/2013, podľa ktorého neuvedenie konkrétnej a presnej RPMN v zmluve o revolvingovom úvere nemôže mať za následok, že úver sa bude bezúročný a bez poplatkov. Podľa tohto rozhodnutia je však možné uviesť akúsi "vzorovú" RPMN, ktorá by bola vypočítaná podľa "ideálnych podmienok", keby spotrebiteľ čerpal celý úverový rámec naraz a potom by už len splácal dohodnuté splátky bez toho, aby úver čerpal opakovane. Žalovaný však v zmluve neuviedol ani "vzorovú" RPMN. Už len z tohto dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov. Zmluva však neobsahuje ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je ďalší dôvod preto, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný uviedol výšku úverového limitu, výšku minimálnej splátky a podľa neho sú poplatky a úroky zrejme z cenníka. Nič tak nebránilo tomu, aby žalovaný do zmluvy zakomponoval aj túto náležitosť. V nadväznosti na uvedené súd poukazuje aj na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. / Klára Bíróová, podľa ktorého neuvedenie všetkých náležitostí v zmluve o úvere, ktoré podľa smernice veriteľ musí povinne uviesť v zmluve, môže byť členskými štátmi sankcionované zánikom nároku na úroky a poplatky, ak neuvedenie týchto náležitostí môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. RPMN je tým údajom, ktorý hovorí o cene úveru a počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sú údajmi, ktoré umožňujú posúdiť spotrebiteľovi rozsah záväzku. Neuvedenie týchto údajov je porušením zákona a v dôsledku toho žalovaný nemá nárok na úroky a poplatky. Žalobca namietal, že zmluva neobsahovala ani úroky, pričom tieto mali podľa neho byť uvedené na lícnej strane. Žalovaný namietal, že tieto boli uvedené v obchodných podmienkach, pričom v žiadosti žalobca potvrdil, že sa s nimi oboznámil. Súdny dvor vo vyššie uvedenom rozsudku konštatuje, že smernica nevyžaduje, aby boli zmluvy o úvere vyhotovené ako jeden dokument, a preto sa nemožno stotožniť s tým, že úrok mal byť uvedený v zmluve, a to dokonca na jej lícnej strane. Je postačujúce, aby bol uvedený v obchodných podmienkach za podmienky, že tieto sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a tieto musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, čo v danom prípade splnené bolo. Okrem toho sa tieto obchodné podmienky musia odovzdať spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Táto skutočnosť nebola žalobcom výslovne spochybnená, keď uviedol, že si to nepamätá, a preto nie je potrebné túto skutočnosť ako rozporné skutkové tvrdenie preukazovať a možno vychádzať zo žiadosti a z vyjadrenia žalovaného, že tomu tak bolo. Súd tak dospel k záveru, že zmluva tak obsahovala ročnú úrokovú sadzbu, pričom dokazovanie alebo spochybnovanie tejto okolnosti je právne bezvýznamné, keďže úver je bezúročný a bez poplatkov už z iných dôvodov.

4. Žalobca sa ďalej domáhal zaplatenia úroku z omeškania odo dňa nasledujúceho po jeho poslednej splátke. Súd ho však od tohto dňa žalobcovi nepriznal, pretože bezdôvodné obohatenie sa zaplatením

poslednej splátky zo strany žalobcu nestalo splatným. V prípade takéhoto bezdôvodného obohatenia, keď nie je splatnosť jeho vydania dohodnutá, sa toto stáva splatným na základe výzvy oprávnenej osoby, ktorá musí byť doručená tomu, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Žalobca nepreukázal, že by žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzval, ale rovno podal žalobu na súd. V tomto prípade za kvalifikovanú výzvu možno považovať samotnú žalobu, pričom žalovaný je povinný bezdôvodné obohatenie vydať najneskôr v nasledujúci deň po tom, čo mu bola žaloba doručená. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 26.10.2015, a preto bol bezdôvodné obohatenie povinný vydať dňa 27.10.2015. Keďže tak neurobil, je od 28.10.2015 v omeškaní a od tohto dňa patrí žalobcovi aj úrok z omeškania. Žalobca si však úrok z omeškania uplatňoval skôr, no z uvedených dôvodov bola žaloba v časti úroku z omeškania požadovaného za obdobie pred dňom 28.10.2015 nedôvodná. Úrok z omeškania súd žalobcovi priznal v zmysle § 3 nariadenia vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. V prvý deň omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 %, a preto žalobcovi patrí úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne. Žalobca si uplatňoval úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne, no keďže mu patrí úrok z omeškania iba v sadzbe 5,05 % v zmysle citovaných právnych predpisov, súd jeho nárok vo zvyšku zamietol. Zmluva bola síce uzatvorená pred 1. februárom 2013, no k bezdôvodnému obohateniu žalovaného došlo pred 1. februárom 2013 iba čiastočne, avšak aj v tom prípade patrí žalobcovi úrok z omeškania iba v sadzbe 5,05 % ročne, pretože podľa § 10c nariadenia, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013, no podľa názoru súdu toto prechodné ustanovenie je potrebné vykladať tak, že platí iba v tom prípade, ak aj omeškanie nastalo pred 1. februárom 2013 a pokračuje aj po 31. januári 2013, keďže uvedené prechodné ustanovenie obsahuje spojenie "aj za dobu omeškania po 31. januári 2013" a nie formuláciu aj za omeškanie, ktoré nastalo alebo začalo až po 31. januári 2013. Okrem toho splatnosť vydania bezdôvodného obohatenia nastala až 27.10.2015, t. j. po 1. februári 2013.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1 123,46 eur s príslušenstvom, no súd mu vyhovel iba v časti, a to pokiaľ ide o istinu, tak v sume 1 105,20 eur, čo je 98,37 %, čo predstavuje úspech žalobcu. Úspech žalovaného je v rozsahu 1,63 %. Čistý úspech žalobcu tak bol 96,74 %, čo je výsledok rozdielu medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovaného. V rozsahu 96,74 % tak žalobcovi patrí aj náhrada trov konania, ktorú mu súd voči žalovanému priznal

6. Podaním zo dňa 27.01.2017 podal žalovaný proti vyššie uvedenému rozsudku, výroku I. a III., odvolanie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne a nezákonné, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci / § 365 ods. 1 písm. h/ CSP/, súd po vykonanom dokazovaní dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam / § 365 ods. 1 písm. f/ CSP/ a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci / § 365 ods. 1 písm. d/ CSP/.

7. Podaním zo dňa 16.11.2017, doručeným na odvolací súd dňa 23.11.2017, zobral žalovaný odvolanie zo dňa 26.01.2017 späť v celom rozsahu.

8. Podaním zo dňa 28.11.2017 zobral žalobca žalobu v celom rozsahu späť, nakoľko žalovaný dňa 22.11.2017 uhradil sumu vo výške 1.220,65,- eur. Žalobca žiadal priznať nárok na náhradu trov konania vo výške 1.002,92,- eur.

9. Žalovaný sa k späťvzatiu žaloby písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, posudzoval účinky späťvzatia žaloby žalobcom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že účinky späťvzatia žaloby vyvolali postup odvolacieho súdu podľa § 370 ods. 1 a 2 CSP.

11. Podľa § 370 ods. 1, 2 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

12. Odvolací súd skúmal procesnú situáciu, ktorá nastala po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie a v priebehu odvolacieho konania a zistil, že žalobca vzal svoju žalobu v celom rozsahu späť po tom,

čo súd prvej inštancie rozhodol vo veci, ale skôr ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Žalovaný nesúhlas so späťvzatím žaloby nevyjadril. Za týchto okolností odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pri rešpektovaní práva žalobcu disponovať podanou žalobou, späťvzatie žaloby pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil.

13. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalovaný procesne zavinil späťvzatím žaloby zastavenie konania, keď dlžnú sumu zaplatil po rozhodnutí súdu prvej inštancie, preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).